

værdien og Fradraget i denne, formentlig ingen virkelig Vejledning giver, men lader alt bero paa et Skøn. Mindretallet erkender selvfølgelig, at en Klassifikation af Skovjorden efter dens produktive Evne kan opstilles som Vejledning, men Vanskeligheden kommer frem, naar der skal sættes Takster for de enkelte Klasser. En Henvisning til, at disse Takster selvfølgelig maa variere efter Tidens Priser paa Jord og Skovprodukter, synes Mindretallet ingen Vejledning at give, det er jo netop Jordens Værdi, der skal udfindes, og at denne paavirkes af Priserne paa Skovprodukter, er vel en Selvfølge, men ingen Vejledning. Man kan ved Klassesdelingen med Takster faa forholdsvis Ansættelser, men ingen Sikkerhed for, at de rigtige Værdier kommer frem. Oplysende i sidste Henseende er Resultaterne af Jordværdiansættelserne pr. 1. Juli 1920, hvor der er Enighed om, at selv om de er forholdsmæssige, er de for lave.

Hvis der ikke i Loven eller Finansministeriets Vejledning optages mere bestemte Regler til Vejledning ved Ansættelse af Jordværdien ved Skove, end Fler-tallet foreslaar, ser Mindretallet ikke rettere end, at man er henvist til et løst Skøn, hvor de sagkyndige Medhjælpere vil faa det afgørende Ord, medens Vurderingsmyndighederne og Over-Skyldraadet vil være ude af Stand til at øve nogen egentlig Kontrol.

Endelig skal Mindretallet med Hensyn til Arealer, der indtages til Tilplantning, navnlig Hedeplantager, udtale, at der formentlig kunde være Anledning til, ligesom ved Ejendomsskyldbeskatningen, at give Skattefritagelse eller Skattelettelse i et vist Tidsrum efter Tilplantningen.
